

روزهای خشم انقلاب مردم مصر برای آزادی

Days of Anger The Egyptian People's Revolution for Freedom

Vision and Motivation

On January 14, 2011, the Arab world watched in amazement as longtime Tunisian President Zine el Abidine Ben Ali fled the country in the wake of mass opposition protests. For the first time in modern history, an Arab ruler had been toppled by his own people, and people across the Middle East began to believe in their power to shape their destinies. As one blogger wrote, "Let the Tunisian people show the example for the Arab world – no more dictators!"¹

In Egypt, anger over a stagnant economy, widespread corruption, government neglect, foreign policy, and

بینش و انگیزه

در روز ۱۴ ژانویه ۲۰۱۱، جهان عرب در نهایت حیرت، اعتراضات گروهی مردم و فرار رئیس‌جمهور تونس، بن علی، را به خود دید. برای نخستین بار در تاریخ مدرن، یک حاکم عرب توسط مردم سرنگون شده و مردم منطقه خاورمیانه به قدرت خویش برای ساختن سرنوشت خویش ایمان پیدا می‌کنند. یک وبلاگ‌نویس می‌گوید: «مردم تونس یک نمونه برای جهان عرب هستند – دیگر دیکتاتور نمی‌خواهیم!»^۱

در مصر، خشم عمومی به خاطر شرایط اقتصادی نامساعد، فساد فراگیر، عدم توجه دولت، سیاست خارجی نادرست و سرکوب سیاسی در دوران ۳۰ ساله ریاست جمهوری مبارک، شدت

political repression had been intensifying over Hosni Mubarak's 30-year presidency. Many Egyptians were suffering from unemployment, inflation and skyrocketing food prices, and a low standard of living; indeed, over 40 percent of the population was scraping by on less than \$2 a day.² Meanwhile, after years of election rigging, the regime surpassed itself in fraud and voter intimidation as the ruling National Democratic Party (NDP) unabashedly stole a sweeping "victory" in the November 2010 parliamentary elections.³

At the same time, bloggers were using the internet to document human rights violations and publicize incidents of police brutality. In June 2010, when a young Egyptian named Khaled Said was beaten to death by police in Alexandria, activists spread images of his battered face across the internet and founded a Facebook page called "We Are All Khaled Said," which quickly became a major hub for mobilizing support and spreading news.⁴ Opposition groups such as Kefaya and the April 6 Youth Movement also organized protests and developed online networks through Facebook, blogs, and Twitter. Finally, in the wake of the Tunisian uprising, young Egyptians decided to seize the opportunity to push for a democratic breakthrough.

On January 20, some 30 leaders from these groups, including Kefaya, the April 6 youth, and other left-wing groups, met in Cairo to organize a mass demonstration against the regime.⁵ In close coordination with the protest organizers, the "We Are All Khaled Said" group spread the call to

گرفته بود. بسیاری از مردم مصر از بیکاری، تورم، افزایش بی‌رویه قیمت مواد خوراکی و سطح پایین زندگی رنج می‌بردند؛ در واقع بیش از ۴۰ درصد مردم با کمتر از ۲ دلار در روز زندگی می‌کردند.^۲ در عین حال، پس از گذشت سال‌ها از تقلب انتخاباتی، رژیم از جانب حزب دموکراتیک ملی حاکم با تقلب، نتیجه انتخابات پارلمانی نوامبر ۲۰۱۰ را از آن خود نمود.^۳

در همین زمان، وبلاگ‌نویس‌ها از اینترنت جهت سند سازی موارد نقض حقوق بشر و اطلاع‌رسانی در خصوص خشونت پلیس استفاده می‌کردند. در ژوئن ۲۰۱۰، زمانی که یک جوان مصری به نام خالد سعید، در نتیجه ضرب و شتم نیروهای پلیس در اسکندریه جان خود را از دست داد، کنشگران تصاویر او را در اینترنت پخش کردند و یک صفحه در فیسبوک به نام «ما همه خالد سعید هستیم» را ایجاد نمودند. این حرکت توانست به سرعت، حمایت‌های عمومی را جلب کرده و اخبار آن را در سطح جهان انتشار دهد.^۴ گروه‌های مخالف مانند کفایه و جنبش جوانان شش آوریل نیز اعتراضاتی را شکل داده و شبکه‌های آن‌لاین را از طریق فیسبوک، تویتر و وبلاگ‌ها راه انداختند. در نهایت، پس از خیزش مردم تونس، جوانان مصری تصمیم گرفتند برای تغییرات دموکراتیک در کشور، از فرصت استفاده کنند.

در روز ۲۰ ژانویه، ۳۰ نفر از رهبران این گروه‌ها مانند کفایه، جوانان شش آوریل و دیگر گروه‌های جناح چپ در قاهره، یکدیگر را ملاقات کردند تا تظاهرات عمومی علیه رژیم را سازمان‌دهی کنند.^۵ گروه «ما همه خالد سعید هستیم» که در ارتباط نزدیک با سازمان‌دهندگان بود، خبر تظاهرات را برای روز ملی پلیس، ۲۵

protest on the national holiday of Police Day, January 25.⁶ “Our mass protest on the 25th will be the beginning of the end, the end of all the silence and submission...and the beginning of a new page,” the group auspiciously proclaimed. “We’ll reclaim all our rights and refuse to be silent after this day.”⁷

As planned, thousands of protesters converged on Tahrir Square in downtown Cairo, declaring that “they [would] not leave until their demands [were] met.”⁸ Although riot police dispersed the protests that night, Tahrir Square would go on to become a symbol of the revolution, a central gathering place for the thousands of Egyptians who came out day and night for weeks demanding change.

Goals and Objectives

“The people want the downfall of the regime” was the main chant of the protesters, as President Mubarak’s departure became their first demand. They also demanded an end to the official “state of emergency” that had given the regime a legal pretext for its repression for decades. Another goal was the dissolution of both houses of Parliament and the formation of a new transitional government, followed by free and fair elections for a new parliament, whose representatives would in turn amend the Constitution to allow for substantial electoral reform. Finally, Egyptians demanded justice for all the victims of the regime, via judicial proceedings against corrupt officials and police officers.⁹

ژانویه، منتشر کرد. ^۶ گروه چنین اعلام کرد که «اعتراضات گسترده ما در روز ۲۵ ژانویه آغاز یک پایان خواهد بود، پایان سکوت و تسلیم ... و آغاز یک برگ تازه». «ما خواهان حقوق خویش هستیم و زین پس دیگر سکوت نخواهیم کرد.»^۷ طبق برنامه، هزاران اعتراض کننده در مرکز شهر قاهره، میدان تحریر، جمع شدند. آنها می گفتند: «ما اینجا را ترک نخواهیم کرد تا زمانی که خواسته هایمان برآورده شود.»^۸ اگرچه پلیس شورش، تظاهر کنندگان را آن شب متفرق کرد، اما میدان تحریر تبدیل به یک سمبل انقلابی شد، مرکز معترضان مصری که هفته ها، روز و شب در آنجا جمع می شدند و خواهان تغییر بودند.

اهداف و مقاصد

«سرنگونی رژیم»، شعار اصلی تظاهر کنندگان بود. برکناری مبارک اولین خواسته آنها بود. آنها همچنین خواستار پایان بخشیدن به «وضعیت اضطراری» بودند که به رژیم اجازه سرکوب را طی چند دهه داده بود. خواسته دیگر، انحلال هر دو مجلس پارلمان و تشکیل دولت موقت جدید بود. معترضان، خواستار انتخابات آزاد و عادلانه برای یک پارلمان جدید بودند که نمایندگان آن قانون اساسی را اصلاح کنند تا به آنها امکان اصلاحات انتخاباتی ماهوی را بدهد. در نهایت مصری ها خواهان اجرای عدالت از طریق دستگاه قضایی سالم برای تمامی قربانیان رژیم بودند.^۹ به منظور دستیابی به این اهداف، معترضان مواردی را در راس کار خود قرار دادند که عبارت بودند از گرفتن کنترل ساختمان های دولتی، همراه کردن ارتش و پلیس با خود و محافظت از تظاهر کنندگان.^{۱۰} معترضان چند روز پس از اعتراضات ۲۵ ژانویه، اعتراض دیگری را

In order to achieve these goals, the protesters laid out a series of objectives, which included seizing control of major government buildings, bringing the police and army over to their side, and protecting their fellow demonstrators.¹⁰ They used the days after the January 25 protests to prepare for a “Day of Anger” on January 28 meant to express “the frustration all Egyptians felt towards...corruption, tough living standards and injustice.”¹¹ Activists circulated a manual on “How to Protest Intelligently” with planned marching routes and coordination tactics, lists of clothes to wear and tools to use for protection from tear gas, and engagement strategies for attracting people to join the protests. Protesters threw off the police by announcing that protesters would gather at certain locations, then congregating elsewhere, at neighborhood mosques and churches.¹² In this manner, they amassed huge numbers that were able to overwhelm police stations and NDP buildings across the country.

Meanwhile, police were withdrawn, jails were opened, and criminals flooded out, while looters began a wave of theft and destruction. Many speculated that the regime had organized this chaos as justification for a crackdown and a show of how bleak Egypt’s future would be without Mubarak.¹³ In the absence of the police, the army was sent out, and crowds welcomed them, cheering, “The army and the people are one hand” and calling, “We are your brothers!”¹⁴ While soldiers and protesters on the streets hugged and shook

برای روز ۲۸ ژانویه با عنوان «روز خشم» تدارک دیدند تا در این روز، خشم مردم مصر را نسبت به فساد، شرایط سخت زندگی و بی‌عدالتی ابراز کنند.^{۱۱} کنشگران، راهنمایی را تحت عنوان «چگونه هوشمندانه مبارزه کنیم» به همراه مسیرهای تظاهرات، تاکتیک‌های همکاری، لیست لباس‌هایی که باید پوشیده شود، ابزار محافظت در مقابل گاز اشک‌آور و استراتژی لازم برای جذب مردم به اعتراضات، پخش کردند. معترضان توانستند از دست پلیس‌رهایی یابند با این روش که نه در مکان‌های اعلام شده، بلکه در مناطق دیگر، مساجد و کلیساهای نزدیک، جمع می‌شدند.^{۱۲} با

این روش، آنها توانستند جمعیت زیادی را دور یکدیگر گرد آورده و به ایستگاه‌های پلیس و ساختمان‌های دولتی وارد شوند.

در این زمان، پلیس کنار کشید، زندان‌ها باز شدند و مجرمین بیرون ریختند، در حالی که غارت‌گران شروع به تخریب و غارت نمودند. بسیاری شاهد آن بودند که رژیم، خود چنین آشوبی را ایجاد نموده بود تا توجیهی باشد برای سرکوب و نشان دادن آینده مصر بدون مبارک.^{۱۳} در غیاب پلیس، ارتش به خیابان‌ها فرستاده شد و جمعیت به آنها خوش آمد گفت. مردم شعار می‌دادند «ارتش و مردم همگی یک‌دست هستند»

hands, military leaders were reluctant to abandon Mubarak after decades of support to the regime. However, as the protesters grew in number and momentum, the military recognized that Mubarak's days were numbered and shifted its support accordingly, thus helping to topple the regime.¹⁵

Leadership

The revolution that brought down Mubarak was launched by young, tech-savvy Egyptians in youth groups such as April 6, Kefaya, left-wing groups like the Revolutionary Socialists, supporters of Mohamed ElBaradei's candidacy for president, and opposition parties such as Al-Wafd, Al-Ghad, Al-Karama, and the Democratic Front. The movement also received support from famous figures such as the novelists Alaa Al-Aswany and Ahdaf Soueif, the actors Amr Waked and Khaled Abol Naga, the feminist Nawal El Saadawi, and the mother of Khaled Said.¹⁶ Although the youth wing of the Muslim Brotherhood also joined in, the group's leaders officially opposed the protests at first, only throwing in their support days later.¹⁷ While the Brotherhood ultimately assisted in bringing out protesters and providing them with supplies, they were not a leading part of the movement's coalition.¹⁸ Despite the involvement of a variety of civic groups and actors, the revolution lacked a single identifiable leader. The decentralized nature of the movement appealed to many young Egyptians who distrusted authority after years of repression. It gave citizens

، «ما برادران شما هستیم».^{۱۴} در حالی که سربازان و معترضان در خیابان‌ها یکدیگر را در آغوش می‌گرفتند، رهبران نظامی همچنان از مبارک حمایت می‌کردند. با این حال، پس از افزایش چشمگیر تظاهرکنندگان، ارتش نیز به این نتیجه رسید که روزهای پایانی مبارک سر رسیده و در چنین شرایطی از مردم برای سرنگونی رژیم حمایت می‌کردند.^{۱۵}

رهبری

انقلابی که مبارک را به کنار کشید، از سوی جوانان آغاز شد، گروه‌های جوانی مثل شش آوریل، کفایه، جناح چپ از جمله سوسیالیست‌های انقلابی، حامیان کاندیداتوری محمد البرادعی برای ریاست جمهوری و احزاب مخالف مانند الوفد، القعد، الکرامه و جبهه دموکراتیک. جنبش همچنین حمایت برخی از چهره‌های مشهور را به خود جلب کرد، نویسندگانی چون علاء الاسوانی و اهداف سوئیف، بازیگرانی چون عمرو واکد و خالد، فمینیست نوال السداوی و مادر خالد سعید.^{۱۶} اگرچه جوانان اخوان المسلمین نیز به معترضین پیوستند، درابتدا رهبران گروه به طور رسمی با اعتراضات مخالفت نمودند و تنها پس از مدتی حمایت خود را اعلام نمودند.^{۱۷} در حالی که اخوان المسلمین به معترضین کمک می‌کردند و آنها را تجهیز می‌نمودند، آنها نقش رهبری را در این جریان به عهده نداشتند.^{۱۸} علی‌رغم دخالت گروه‌ها و کنشگران مدنی، یک رهبر مشخص، انقلاب را پیش نمی‌برد. ماهیت عدم تمرکز جنبش، توجه جوانانی را که از حاکمیت پس از سال‌های متمادی سرکوب ناامید شده بودند، به خود جلب کرد. جنبش به شهروندان این امکان را می‌داد که حرکت خویش را به دست گرفته

a chance to take ownership of their neighborhoods, as they formed their own popular committees to protect their homes and shops: “We want to show the world that we can take care of our country, and we are doing it without the government or police.”¹⁹

Ultimately, it was Google executive Wael Ghonim who became a symbolic leader of the revolution. As one of the founders of the “We Are All Khaled Said” Facebook group, he had already played a role in the organization of the protests.^[20] After the “Day of Anger” on January 28, he was imprisoned for 12 days; immediately after his release, he recorded an emotional interview on live TV in which he declared, “We are all young people who have done this because we love Egypt...I am not a hero. The heroes are the ones who took to the streets, who joined the demonstrations, who sacrificed their lives.”²¹ At the same time, Ghonim maintained that he was merely one out of many: “I say that our revolution is like Wikipedia...Everyone is contributing content.”²²

Civic Environment

While the Mubarak regime historically allowed a certain margin of freedom to the press and democracy activists, it was

و کمیته‌های خویش را برای حفاظت از خانه و مغازه‌هایشان اداره کنند: «ما می‌خواهیم به دنیا نشان دهیم که می‌توانیم از کشور خود محافظت کنیم و ما این امر را بدون دولت یا پلیس انجام می‌دهیم.»^{۱۹}

در نهایت مدیر گوگل، وائل غنیم، بود که به رهبر سمبولیک انقلاب تبدیل گشت. مانند یکی از پایه‌گذاران صفحه فیسبوکی «ما همه خالد سعید هستیم»، او نیز در سازمان‌دهی اعتراضات نقش مهمی را ایفا نمود.^{۲۰} پس از «روز خشم» در ۲۸ ژانویه، او برای مدت ۱۲ روز زندانی شد. او فوراً پس از آزادی از زندان، در یک مصاحبه زنده تلویزیونی اعلام کرد «ما همه جوانانی هستیم که این کار را به خاطر عشق به مصر انجام دادیم... من یک قهرمان نیستم. قهرمانان آنهایی هستند که به خیابان‌ها ریختند، آنهایی که به اعتراضات پیوستند، آنهایی که زندگی‌شان را فدا کردند.»^{۲۱} غنیم اظهار داشت که او تنها یکی از این جمعیت عظیم است: «من می‌گویم که انقلاب ما مثل ویکیپدیا است... هر یک از ما در ایجاد محتوای آن نقش دارد.»^{۲۲}

فضای مدنی

در حالی که رژیم مبارک، تا اندازه‌ای آزادی به مطبوعات و کنشگران داده بود، اجازه ابراز عقیده راجع به موضوعاتی چون وضع سلامت مبارک، ارتش و جایگزینی پسر مبارک - جمال - را نمی‌داد. رژیم همچنین در طی انتخابات، به سرکوب دست زده بود و ارادل عامل رژیم به همراه نیروهای پلیس لباس شخصی به معترضین حمله می‌کردند، آنها را دستگیر و حتی در مواردی شکنجه می‌کردند.^{۲۳} دولت مبارک از ۲۵ ژانویه به بعد، عملکرد خویش را شدت بخشیده و پلیس از

notorious for stifling coverage of such topics as Mubarak's health, the military, and the planned succession of Mubarak's son Gamal as president. The regime also cracked down during elections, as plainclothes police and paid thugs (baltageya) would attack, arrest, and in some cases even torture nonviolent protesters.²³ Mubarak's government intensified this approach from January 25 onward, as police used excessive force, from tear gas and water cannons to rubber bullets and live ammunition, against largely peaceful demonstrators.²⁴ Meanwhile, the baltageya launched carefully coordinated attacks against protesters, using clubs, rocks, knives, and firebombs; in the infamous "Battle of the Camel" on February 2, they even charged their targets in Tahrir Square on horses and camels.²⁵ Ultimately, at least 840 Egyptians were killed, with around 6,500 injured.²⁶ Thousands of activists and demonstrators were also detained and tortured, not only by state security but also by the army.²⁷

In an unprecedented step, the regime also shut down Internet access and mobile phone networks across Egypt on January 26 in an effort to hinder organization of protests and the exchange of news.²⁸ The government cut off nearly all internet traffic through international portals, limiting access to a tiny number of domestic e-mail servers and websites; it also prevailed on internet service providers and mobile networks to shut down service.²⁹ In reaction, protesters simply shifted their communication to in-person efforts,

نیروهای بیشتری برای سرکوب استفاده می کرد، از گاز اشک آور و توپ های آبی گرفته تا گلوله های پلاستیکی و مهمات که علیه معترضین استفاده می شد.^{۲۴} در عین حال، عوامل سرکوب گر رژیم با دقت حمله علیه تظاهرکنندگان را با استفاده از باتون، سنگ، چاقو و بمب آغاز نمودند. در «نبرد شتر» در دوم فوریه، آنها مردم را با اسب و شتر مورد حمله قرار دادند.^{۲۵} در نهایت، حداقل ۸۴۰ مصری کشته شد و ۶۵۰۰ نفر زخمی.^{۲۶} هزاران کنشگر و تظاهرکننده نیز دستگیر و شکنجه شدند، نه تنها نیروهای امنیتی رژیم که ارتش نیز در این جریان دخالت داشت.^{۲۷}

در یک عمل غیرمنتظره، رژیم اینترنت و موبایل ها را در روز ۲۶ ژانویه قطع نمود تا امکان سازمان دهی اعتراضات و انتشار اخبار وجود نداشته باشد.^{۲۸} تنها امکان دسترسی به تعداد کمی سرور و وبسایت های داخلی وجود داشت.^{۲۹} در مقابل، معترضین شیوه ارتباطی خود را تغییر دادند و به طور شخصی به انتشار اخبار پرداخته، نسخه های چاپی راهنمای «چگونه هوشمندانه مبارزه کنیم» را پخش کرده و در خانه های رهبران جمع می شدند.^{۳۰}

در این زمان، رژیم مبارزه علیه مخالفین را از طریق رسانه ها آغاز کرد و آنها را به جاسوسی برای قدرت های خارجی جهت نابودی مصر

distributing the printed “How to Protest Intelligently” manual and congregating at the homes of neighborhood leaders.³⁰

At the same time, the regime waged war on its opponents through the media, casting its opponents as spies and troublemakers paid by foreign powers to destroy Egypt, part of an improbable alliance between Israel, Iran, Hamas, and the United States.³¹ Frantic callers on state-controlled TV stations claimed that Tahrir Square had been overrun by English-speaking foreigners and armed Islamists.³² “They have killed us with police bullets, they have sent thugs against us, and now they have launched a propaganda campaign against us,” said a protester. “And still millions come.”³³

Message and Audience

While the January 25 protest was initially led by tech-savvy, upper-middle-class youth, the movement swiftly grew to encompass all sectors of Egyptian society.³⁴ Activists strove to spread the message that “We have rights...and we will gain our rights by demanding them.”³⁵ They were determined to reclaim Egypt from the Mubarak regime: “This country is our country,” declared Wael Ghonim, “and everyone has a right to this country. You have a voice in this country.”³⁶ Indeed, Ghonim’s TV interview played a significant role in outreach; not only did it reinvigorate protesters, it also reached a new audience and won over viewers who had previously felt ambivalent about the movement.³⁷

و بخشی از اتحاد غیرمحمتمل میان اسرائیل، ایران، حماس و آمریکا متهم نمود.^{۳۱} گویندگان عصبانی تلویزیون‌های رژیم، اظهار می‌داشتند که میدان تحریر به وسیله خارجی‌انگلیسی‌زبان و اسلامی‌های مسلح، رهبری می‌شود.^{۳۲} یکی از معترضین می‌گوید: «آنها ما را با گلوله می‌کشند، جانین را به جان ما می‌اندازند و حالا تبلیغات رسانه‌ای علیه ما راه انداخته‌اند.» و «همچنان میلیون‌ها نفر می‌آیند.»^{۳۳}

پیام و مخاطب

درحالی که اعتراضات ۲۵ ژانویه در ابتدا توسط جوانان طبقه متوسط رهبری می‌شد، پس از مدتی جنبش، تمامی گروه‌های جامعه را در بر گرفت.^{۳۴} کنشگران تلاش داشتند تا این پیام را به همگان برسانند «ما حقوقی داریم... و ما حقوقمان را خواهیم گرفت...»^{۳۵} آنها می‌خواستند مصر را از دست مبارک خارج کنند. وائل غنیم می‌گوید: «این کشور، کشور ما است و هرکس نسبت به این کشور حق دارد. شما در این کشور صدایی دارید.»^{۳۶} در واقع، مصاحبه تلویزیونی غنیم، نقش مهمی را در گسترش اعتراضات، رساندن پیام به مخاطبین جدید و چیرگی بر نظرات مخالف، ایفا نمود.^{۳۷}

درحالی که اینترنت، به خصوص فیسبوک، اساس تلاش‌های کنشگران بود، آنها از شعارنویسی و پخش پوستر و آگهی برای تظاهرات ۲۵ ژانویه نیز استفاده می‌کردند. آنها همچنین از جمع‌های خانوادگی و دوستان برای انتشار خبر بهره می‌بردند. همچنین کنشگران گروه‌هایی را می‌فرستادند تا سوار تاکسی‌ها شده و در آنجا از طریق موبایل در مورد اعتراضات صحبت کنند تا از این طریق به رانندگان تاکسی پیام‌رسانی

While the Internet, especially Facebook, was a cornerstone of activists' outreach efforts, they also sprayed graffiti, distributed posters and flyers announcing the January 25 protests, spread the word among friends and family, and even sent teams to ride taxi cabs, where they would discuss the protests on their phones, knowing the driver was listening and would pass on the information to other riders.³⁸ During the five-day Internet shutdown, activists placed an even greater emphasis on in-person outreach, distributing their protest manual in person and warning against putting it online.

Rather than focusing on upscale neighborhoods, protest organizers launched their marches from poor areas, where they divided into two teams, one focusing on one-on-one outreach in cafes, and another that went down streets calling out to people in their apartments to convince them to join the protests. Rather than discuss democracy, they used economic issues to rally support, chanting slogans like, "They eat pigeon and chicken, and we eat beans all the time."³⁹ Starting from alleys, the protesters gathered supporters and momentum, progressing to main streets as their numbers grew.⁴⁰ "Everyone used to say there is no hope, that no one will turn up on the street, that the people are passive," said Asmaa Mahfouz. "But the barrier of fear was broken!"⁴¹

Outreach Activities

Egypt's uprising quickly attracted enormous, sustained international media

کنند.^{۳۸} زمانی که اینترنت به مدت ۵ روز قطع بود، کنشگران بر اطلاع‌رسانی فردی و انتشار نسخه‌های راهنما، بسیار تاکید داشتند.

به جای تمرکز بر محلات پولدارنشین، سازمان‌دهندگان، اعتراضات را از مناطق فقیرنشین آغاز کردند، جایی که معترضین به دو گروه تقسیم می‌شدند، یک گروه که بر فعالیت نفر به نفر در کافه‌ها تمرکز می‌کرد و گروه دیگر که به خیابان‌ها می‌رفت و مردم را برای پیوستن به جنبش فرا می‌خواند. به جای تمرکز بر دموکراسی، آنها مسائل اقتصادی را در برنامه اصلی خود قرار دادند تا حمایت بیشتری را جلب کنند. آنها شعار می‌دادند: «آنها گوشت می‌خورند و ما حیوانات».^{۳۹}

کم کم مردم از کوچه‌ها جمع شده و به جنبش پیوستند تا اینکه گروه عظیمی به خیابان‌های اصلی ریختند.^{۴۰} اسما محفوظ می‌گوید: «همه می‌گفتند هیچ امیدی نیست، هیچ کس به خیابان‌ها نمی‌آید، مردم منفعل هستند، اما ترس شکسته شد.»^{۴۱}

فعالیت‌های فراگستر

قیام مصر به سرعت توجه رسانه‌های بین‌المللی را به خود جلب کرد. در آمریکا، این امر به مهم‌ترین جریان بین‌المللی طی ۴ سال گذشته تبدیل گشت و ۵۶ درصد از اخبار هفته اول فوریه را به خود اختصاص داد.^{۴۲} در تلاش برای

coverage; in the United States, it became the lead international story of the previous four years and accounted for 56% of all news stories in the first week of February.⁴² In an effort to stifle this international coverage, police and baltageya targeted foreign journalists, physically assaulting and detaining American reporters and attacking Al Jazeera's headquarters.⁴³

Still, international media outlets aired inspiring images of the masses at Tahrir Square, and Twitter disseminated continual updates from protesters in Egypt, bolstering international solidarity for Egyptians. European internet service providers freed up Internet lines for Egyptians to use free of charge; an American graduate student used landline phones to collect updates from his friends in Egypt and post them on his Twitter account; and Google launched its Speak2Tweet initiative, allowing Egyptians to call a phone number and leave a message that would automatically be posted to Twitter.⁴⁴

Ultimately, millions of Egyptians united to demand the end of Mubarak's regime. As Ahmed Maher said, "When I looked around me and I saw all these unfamiliar faces in the protests, and they were more brave than us – I knew that this was it for the regime."⁴⁵ Meanwhile, insulated from reality by his son Gamal and other top aides, Mubarak clung to the belief that he could remain in office by offering feeble concessions: sacking his cabinet, appointing a vice president, and offering not to run for president again. But the military had been growing more impatient

خاموش کردن رسانه‌های بین‌المللی، پلیس و لباس شخصی‌ها خبرنگاران خارجی را مورد حمله فیزیکی قرار دادند و گزارشگران آمریکایی را بازداشت و مراکز شبکه خبری الجزیره را مورد حمله قرار دادند.^{۴۳}

اما همچنان رسانه‌های بین‌المللی تصاویر الهام‌بخش مردم در میدان تحریر را پخش می‌کرد و بر روی توئیتر، آخرین اخبار اعتراضات مصر منعکس می‌شد که همبستگی بین‌المللی را برای مردم مصر تقویت می‌نمود. سرویس اینترنت اروپا خطوط اینترنت را به طور مجانی در اختیار مردم مصر گذاشت؛ یک دانشجوی آمریکایی از خطوط تلفن ثابت استفاده نمود تا آخرین اخبار مصر را از دوستانش دریافت کند و بر روی توئیتر بگذارد. گوگل نیز Speak2Tweet را به راه انداخت تا به مردم مصر اجازه دهد با گرفتن شماره تلفن و گذاشتن پیام، خبر مورد نظر به طور خودکار بر روی توئیتر گذاشته شود.^{۴۴}

درنهایت میلیون‌ها مصری با یکدیگر برای سرنگونی رژیم مبارک متحد شدند. همان‌طور که احمد ماهر می‌گوید: «زمانی که به اطراف خودم نگاه کردم و این همه چهره ناآشنا در تظاهرات دیدم، که همگی بسیار شجاع‌تر از ما بودند- من می‌دانستم که اینها برای (سرنگونی) رژیم است.»^{۴۵} مبارک فکر می‌کرد که می‌تواند با دادن امتیازات ناچیز در قدرت بماند: تغییر کابینه، انتصاب نخست‌وزیر و وعده عدم روی کار ماندن در قدرت. اما نیروهای نظامی از شکست مبارک در پایان دادن به آشوب، به ستوه آمده بودند؛ در حالی که استعفا مبارک در روز ۱۰ فوریه انتظار می‌رفت، شورای عالی نیروهای نظامی، بیانیه‌ای را در مشروع شناختن خواسته‌های معترضین، صادر نمود.^{۴۶} مبارک می‌بایست بعد از ظهر آن

with Mubarak's failure to end the turmoil; expecting his imminent resignation on February 10, the Supreme Council of the Armed Forces issued a statement recognizing the legitimacy of protesters' demands.⁴⁶ Mubarak had intended to resign that evening, but under his son's influence, he made a last effort to cling to power, refusing to resign. Protesters were infuriated, and the military's patience was now exhausted; on the next day, Mubarak stepped down at last.

As celebrations broke out across Egypt, the Supreme Council of the Armed Forces took power. It chose a new prime minister, assembled a council to amend the constitution with provisions for fairer elections, then held a referendum on the amendments in March. Eager to move forward towards greater stability, the majority of Egyptians voted yes, clearing the way for parliamentary elections that September, then the writing of a new constitution and presidential elections. Mubarak himself faced trial on charges of corruption and murder of protesters.⁴⁷

Despite the turmoil and uncertainty of the post-Mubarak era, the youth behind the revolution continue their work to create a new, democratic political culture in Egypt.⁴⁸ As Ahmed Maher put it, "[The] real change that we speak about... is changing the regime, and changing the rules of the political game. It is changing the mentality and the culture... Our dream of democracy is not easy. It takes many years."⁴⁹

روز، کناره‌گیری می‌کرد اما تحت تاثیر پسرش، او آخرین تلاش خود را برای حفظ قدرت نمود و عقب نشست. معترضین و نظامیان بسیار خشمگین بودند تا اینکه سرانجام روز بعد، مبارک کناره‌گیری کرد.

مردم در مصر به پایکوبی پرداختند و شورای عالی نیروهای نظامی، قدرت را در دست گرفت. شورای عالی نخست‌وزیر جدید انتخاب نمود، شورایی را برای اصلاح قانون اساسی با در نظر گرفتن مقررات مربوط به انتخابات عادلانه شکل داد و رفراندومی را در خصوص اصلاحات در ماه مارس برگزار کرد. جهت پیش برد جامعه به ثبات، اکثریت مردم جواب آری دادند به: باز کردن راه

انتخابات پارلمانی در سپتامبر، تهیه قانون اساسی جدید و انتخابات ریاست جمهوری. مبارک در ماه ژوئن ۲۰۱۲ به اتهام فساد و قتل معترضین محاکمه شده و محکوم به حبس ابد گردید.^{۴۷} علی‌رغم آشوب و آشفته‌گی‌های پس از دوران مبارک، جوانان راه خود را برای ایجاد فرهنگ جدید سیاسی دموکراتیک در مصر ادامه می‌دهند.^{۴۸} بنا به گفته احمد ماهر «تغییر واقعی که ما درباره‌اش صحبت می‌کنیم... تغییر رژیم و تغییر قواعد بازی سیاسی است. تغییر مورد نظر تغییر ذهنیت و فرهنگ است. دستیابی به رویای ما درباره دموکراسی آسان نیست. این تغییر سال‌ها طول می‌کشد».^{۴۹}

Footnotes**پی‌نوشت‌ها**

1. Mackey, Robert. "Arab Bloggers Cheer on Tunisia's Revolution." The Lede Blog, New York Times. 14 Jan. 2011.
2. Achy, Lahcen. "Egypt: An economy haunted by inflation, tax shortfalls, unemployment, poverty and corruption." Babylon & Beyond blog, Los Angeles Times. 18 Dec. 2010.
3. Worth, Robert F. and Mona El-Naggar. "First Round of Voting Ousts Islamists from Egypt's Parliament." New York Times. 30 Nov. 2011; "Fraud Charges Mar Egypt Vote." New York Times. 28 Nov. 2010.
4. Preston, Jennifer. "Movement Began with Outrage and a Facebook Page That Gave It an Outlet." New York Times. 5 Feb. 2011.
5. El Rashidi, Yasmine. The Battle for Egypt: Dispatches from the Revolution. New York: New York Review of Books, 2011. Pg. 9.
6. Giglio, Mike. "The Mysterious 'Anonymous' Behind Egypt's Revolt." Newsweek. 30 Jan 2011.
7. "Tafasil yom 25 yanayir [Details of January 25]." Kullena Khaled Said [We Are All Khaled Said] Facebook group. 24 Jan. 2011.
8. Fahim, Kareem and Mona El-Naggar. "Violent Clashes Mark Protests Against Mubarak's Rule." New York Times. 25 Jan. 2011.
9. Project on Middle East Democracy. "Egypt: Banner Hung From Apartment Building in Support of Protests." The POMED Wire. 4 Feb. 2011.
10. "Kayfa Tathour Bi-Hadaa'ia: Maaloumat wa-Taktikat Hamma [How to Protest Intelligently: Important Information and Tactics]." Public Intelligence. 31 Jan. 2011. PDF.
11. Murphy, Kim. "Egypt's 'Day of Rage' not inspired by Chicago rampage." Los Angeles Times. 23 Feb. 2011.
12. Kirkpatrick, David D. "Wired and Shrewd, Young Egyptians Guide Revolt." New York Times. 9 Feb. 2011.
13. Kirkpatrick, David D. "Egyptians Defiant as Military Does Little to Quash Protests." New York Times. 29 Jan. 2011.
14. Steavenson, Wendell. "On the Square: Were the Egyptian protesters right to trust the military?" The New Yorker. 28 Feb. 2011.
15. Ibid.
16. "Tafasil yom 25 yanayir [Details of January 25]."
17. Kirkpatrick, David D. and David E. Sanger. "A Tunisian-Egyptian Link That Shook Arab History." New York Times. 13 Feb. 2011.
18. Hounshell, Blake. "Think Again: Egypt." Foreign Policy. 14 Feb. 2011.
19. Mekhennet, Souad and Nicholas Kulish. "Volunteers Work to Keep Order in Chaos of Egypt." New York Times. 31 Jan. 2011.
20. Kirkpatrick, David D. and Jennifer Preston. "Google Executive Who Was Jailed Said He Was Part of Facebook Campaign in Egypt." New York Times. 7 Feb. 2011.
21. Ghonim, Wael. Interview on Dream Television. 7 Feb. 2011.
22. Olivarez-Giles, Nathan. "Wael Ghonim, Google exec, says Egypt's revolution is 'like Wikipedia.'" Technology blog, Los Angeles Times. 14 Feb. 2011.
23. Human Rights Watch. "Elections in Egypt: Election Violence and Police Brutality." 23 Nov. 2010.
24. Amnesty International. "Egypt Rises: Killings, Detention and Torture in the '25 January Revolution'." 19 May 2011.
25. Kirkpatrick, David D. and Kareem Fahim. "Mubarak's Allies and Foes Clash in Egypt." New York

- Times. 2 Feb. 2011.
26. "Egypt Rises: Killings, Detention and Torture in the '25 January Revolution'."
27. Ibid.
28. Rhoads, Christopher and Geoffrey A. Fowler. "Egypt Shuts Down Internet, Cellphone Services." The Wall Street Journal. 29 Jan. 2011.
29. Glanz, James and John Markoff. "Egypt Leaders Found 'Off' Switch for Internet." New York Times. 15 Feb. 2011.
30. Acohido, Byron. "Egypt's Internet service blockade unprecedented." USA Today. 31 Jan. 2011.
31. Bouckaert, Peter. "Egypt's Foreigner Blame Game." Foreign Policy. 9 Feb. 2011.
32. Ibid.
33. Kirkpatrick, David D. "As Egypt Protest Swells, U.S. Sends Specific Demands." New York Times. 8 Feb. 2011.
34. El Rashidi. Pg. 17.
35. Ghonim.
36. "'You have a voice in this country,' emerging protest figure says." CNN. 8 Feb. 2011.
37. Fahim, Kareem and Mona El-Naggar. "Emotions of a Reluctant Hero Galvanize Protesters." New York Times. 8 Feb. 2011.
38. ExpatCairo.com. "Meet Egypt's Revolutionaries...in NYC." 30 April 2011.
39. "Wired and Shrewd, Young Egyptians Guide Revolt."
40. Meier, Patrick. "Civil Resistance Tactics Used in Egypt's Revolution." iRevolution. 27 Feb. 2011.
41. El-Naggar, Mona. "Equal Rights Takes to the Barricades." New York Times. 1 Feb. 2011.
42. Journalism.org. "Events in Egypt Trigger Record Coverage." Pew Research Center Project for Excellence in Journalism.
43. Bouckaert.
44. Boyd, Clark. "Egyptians Make Their Voice Heard Online." PRI's The World. 31 Jan. 2011. Liedtke, Michael. "How Google removed the muzzle on Twitter in Egypt." USA Today. 4 Feb. 2011.
45. "A Tunisian-Egyptian Link That Shook Arab History."
46. Associated Press. "Gamal Mubarak behind leader's surprise attempt to retain power." The Australian. 13 Feb. 2011.
47. Associated Press. "Trial for Mubarak is Set for August." New York Times. 1 June 2011.
48. Cambanis, Thanassis. "Now what? Inside the struggle to imagine a new state in Egypt." Boston Globe. 29 May 2011.
49. Alrababa'h, Ala'. "Interview with Ahmed Maher from April 6 Youth Movement." Ghurbeh Blog. 23 Sept. 2013.

Learn More

News and Analysis

- Amnesty International. "Egypt Rises: Killings, Detention and Torture in the '25 January Revolution'." 19 May 2011.
- Block, Melissa. "Founder of Egypt's April 6 Movement Weighs In." NPR. 14 Feb 2011.
- El-Baradei, Mohamed. "Wael Ghonim: Spokesman for a Revolution." Time. 21 April 2011.

بیشتر بدانید

خبرها و مقاله‌ها

- Faris, David. *Revolutions Without Revolutionaries? Social Media Networks and Regime Response in Egypt*. Publicly accessible Penn Dissertations. 2010.
- Giglio, Mike. "The Mysterious 'Anonymous' Behind Egypt's Revolt." *Newsweek*. 30 Jan 2011.
- Hounshell, Blake. "A New Leader for Egypt's Protesters." *Foreign Policy*. 7 Feb 2011. I Am #Jan25. 2011.
- Ishani, Maryam. "The Hopeful Network." *Foreign Policy*. 8 Feb 2011.
- Jacob, Jijo. "What is Egypt's April 6 Movement." *International Business Times*. 1 Feb 2011.
- Khalil, Ashraf. "Tear Gas on the Streets of Cairo." *Foreign Policy*. 25 Jan 2011.
- Khamis, Sahar. "Cyberactivism in the Egyptian Revolution: How Civic Engagement and Citizen Journalism Tilted the Balance." *Arab Media & Society*. Summer 2011.
- Kirkpatrick, David D. "Wired and Shrewd, Young Egyptians Guide Revolt." *New York Times*. 9 Feb. 2011.
- Kirkpatrick, David D. and David E. Sanger. "A Tunisian-Egyptian Link That Shook Arab History." *New York Times*. 13 Feb. 2011.
- Mahmood, Saba. "The Architects of the Egyptian Revolution." *The Nation*. 14 Feb. 2011.
- Oweidat, Nadia, Cheryl Benard, Dale Stahl, Walid Kildani, Edward O'Connell and Audra K. Grant. "The Kefaya Movement: A Case Study of a Grassroots Reform Initiative." *Rand Corporation*. 2008. PDF
- Preston, Jennifer. "Movement Began with Outrage and a Facebook Page That Gave It an Outlet." *New York Times*. 5 Feb. 2011.
- Rosenberg, Tina. "Revolution U: What Egypt Learned from the Students Who Overthrew Milosevic." *Foreign Policy*. 16 Feb 2011.
- Rubin, Elizabeth. "The Feminists in the Middle of Tahrir Square." *Newsweek*. 3 March 2011.
- Shapiro, Samantha M. "Revolution, Facebook Style." *New York Times*. 22 Jan 2009.
- Tahrir Documents. 2011.
- We Are All Khaled Said Facebook Page (English). 2010.
- Worth, Robert F. "Egypt's Next Crisis." *New York Times Magazine*. 27 May 2011.

Books

کتابها

- Bradley, John R. *Inside Egypt: The Land of the Pharaohs on the Brink of a Revolution*. New York: Palgrave Macmillan, 2008.
- El Mahdi, Rabab and Philip Marfleet, eds. *Egypt: The Moment of Change*. New York: Zed Books, 2009.
- El Rashidi, Yasmine. *The Battle for Egypt: Dispatches from the Revolution*. *New York Review of Books*, 2011. E-book.
- Osman, Tarek. *Egypt on the Brink: From Nasser to Mubarak*. New Haven: Yale University Press, 2011.
- Revolution in the Arab World: Tunisia, Egypt, and the Unmaking of an Era*. *Foreign Policy Magazine*, 2011. E-book.
- The New Arab Revolt: What Happened, What It Means, and What Comes Next*. *Council on Foreign Relations*, 2011. E-book.

Videos

ویدئوها

- "A Nation in Waiting: Egypt Under Hosni Mubarak." *Al Jazeera English*. 29 Jan 2011.

-
- Asmaa Mahfouz's Vlog on the Eve of the Revolution. YouTube. 18 Jan 2011.
- Egyptian Revolution Video Montage. Tamer Shaaban. YouTube. 27 Jan 2011.
- "People & Power: Egypt: Seeds of Change." Al Jazeera English. 9 Feb 2011.
- Qasr El Nil: clashes between protesters and the police. Al Masry Al Youm. YouTube. 28 Jan 2011.
- "Revolution in Cairo." PBS Frontline. 22 Feb 2011.
- "Sout Al Horeya" (song). Hany Adel, Amir Eid, & Sherif Mostafa. YouTube. 10 Feb 2011.
- Tahrir Square at the moment of Mubarak's resignation. YouTube. 11 Feb. 2011.
- Wael Ghonim's interview on El Ashera Masa'an. Part 1 | Part 2 | Part 3. YouTube. 7 Feb. 2011.